

De Juffer van Echten

Kaatje, de dochter van Van Holthe töt Echten, kreeg verkering mit een jongkerel die as niet arg rieke was. As Kaatje zien va mit zien koetse mit een palfrenier der achterop aover de olde Postweg jèug, mus elke wagen veur hum opzied, hoe lastig as 't ook was. De Heer van Echten, zoas hij enuumd worde, har aoveral veurrang in.

Veur de brullefte zee Kaatje zien moe dan ook tegen heur dochter: "Kaatje, ie zorgt erveur, daj de baos blijft!" "Ja, moe, daar za'k wisse veur zorgen."

Nao de dag van trouwen har de neie kerel van Kaatje al gauw in de gaten wat de bedoeling was van zien vrouwe en op een dag zeer hij dan ook tegen heur: "Gaoj mit uut rien, vrouwe? Ik wille aover de zaandweg hen Rune."

"Mit twee peerden veur de sjeze en gaot de beide honden ook mit? Ja, dan wi'k wel mit. Mar wat wi'j mit det gewèer? Mit det dubbelloopse gewèer?"

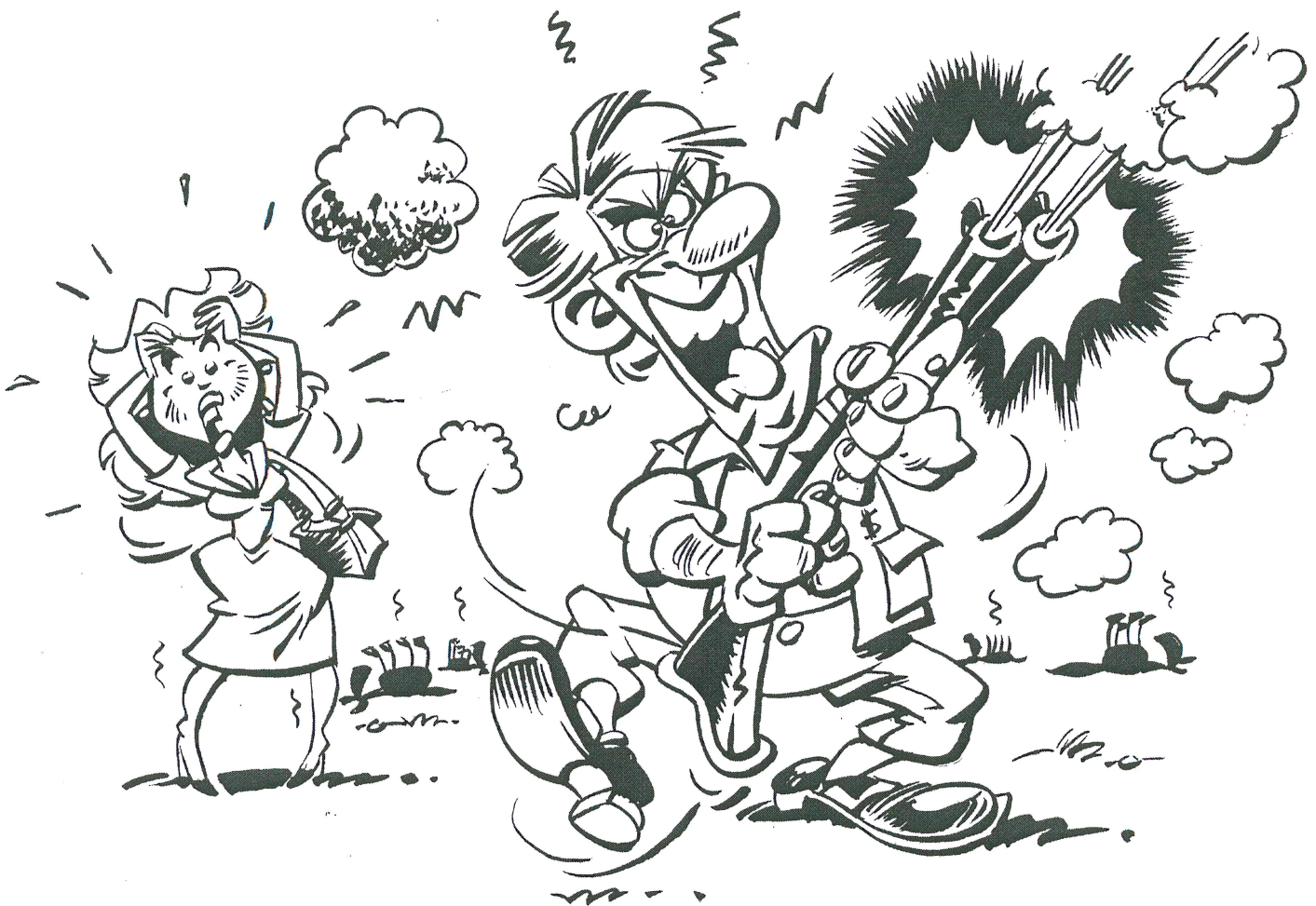
"Det wo'k mitnemen."

"Is 't elane? Daar bin'k benauwd veur. Laot det ding mar in huus!"

Det dee heur man niet en zij sputterde dan ook eerst wat tegen, mar niet te lange, want zij waren ja nog mar pas etrouwd, zo overlee ze bij heurzölf.

Toen ze umendebij duzend meter van huus waren, greep heur kerel ineens het gewèer en schèut één van de beide honden dood. De jonge vrouwe schrók geweldig en rèup: "Waorumme doe j det?"

"Och, hij lèup mij niet naor 't zin." En een ogenblik later schèut hij ook de aandere hond dood. Toen begonde zij toch tegen hum uut te varen en zee: "Ik begriepe niet wat oe bezielt!"

"Ikke wel", zee heur kerel. "Ik stappe uut en ik gao het gewèer vanneis laden."

Even later gongen ze weer wieder. Toen schèut hij eerst het iene peerd dood en even later ook het aandere. "Wat moew nou dan toch!" zee Kaatje.

"Ik wete 't niet."

Hij lèud het gewèer vanneis. "Prebeer ie mar ies aj de sjeze trekken kunt, maak an... en snel, aans..."

Kaatje begonde te schelden en gonk geweldig te keer, mar hij legde 't geweer an en zee: "Trekken! En aj 't mij niet naor 't zin doet, schiet ik oe dood, net as de peerden."

"Ja, de peerden! Wie betaalt die?"

"Betalen? Wij bint rieke genogt!"

"Binne wij rieke genogt? Ik binne rieke, mar ie..."

"Trekken! En duvels gauw", bulderde hij.

Zij pakte de sjeze vaste en trök. Hij lèup achter heur an mit 't gewèer in de haanden. Toen as hij zag dat ze doodmu was, zee hij: "Ho! Hol nou mar stille. Ik laote de knecht het spul wel weer ophalen."

Mitiene schèut hij zien gewèer leeg en hij zee: "Ziezo, nou kan'k gieniene kwaod meer doen."

En ze gongen te voete weer op huus an.

Kaatje vertelde alles an heur moe: "Ik musse van hum de sjeze trekken. Hij hef de honden doodeschèuten en de peerden ook! O, moe, wat heb ik een kwaoie kerel!"

Het har hum dan wel twei honden en twei peerden ekost, mar zo bleef de man zien Kaatje van Echten wel de baos! Het möt later tussen die twei toch wel goed ekomen wezen, wordde der verteld.

Dit verhaal wordt nog altied verteld in de buurte waar 't ofespeuld möt wezen.